

...der normalt ikke anses for god skik, at en udenforstående jurist udtaler sig om en retssag, inden endelig dom er afsagt» (dommen er anket til landsretten, red.). Men Dragsdalsagen er ifølge Hasselbalch ikke normal. Tegninger fra retten: Roald Als

om skribent er Hasselbalch en skægt drama egen. Han omtaler selv i tredje son og kursivret istant

! Bjørgvin

trejde person og kursivret konstant. Han er altså stærk i viljen, men hans sans for dramaet bliver hurtigt ufrivilligt komisk. Ikke mindst i forbindelse med det, der på bogens omslag sælges som en regulær 'atsjoring': nemlig, at PET-cher Jakob Scharf i oktober 2008 skrev et brev til retten i Svendborg, som i sit indhold afviger minimalt fra et brev, han skrev i marts 2010. Minimalt. Men som altså ifølge Ole Hasselbalchs nye bog dokumenterer, at Jakob Scharf spiller en »dobbeltrolle i sagen«: »På et tidspunkt mellem 8/10 2008 og 26/3 2010 er der altså sket noget. Det kunne være, at det er gået op for Scharf, at han havde bragt sig på kollisionskurs med indflydelsesrige personer, der ville have Bent Jensen dømt«, skriver Ole Hasselbalch. Tja, det kunne - for nu at skrive det på Hasselbalchsk - jo også være, at han ikke havde brugt pergamentpapir, og derfor ikke med nøjagtighedens akkuratasse havde kopieret den tidligere skrivelse. Hvem ved? Ja, hvem vil vide det? Nej, så er det sjovere at lade paranoiaen flyve ... For hvem er mon de »indflydelsesrige personer«? En ting er i hvert fald sikkert, ifølge Hasselbalch: »Den klæge skam driver ned ad væggene i Svendborg byret«.

Jon Fosse nemlig skretes. Jon Fosse kan jo sin Ibsen - antydningens eller undertonens kunst - til fingerspidserne. Med eller uden en fjord, et bådhus og en båd til hjælp. Og med den risiko, der unægtelig er for, at man overhører noget undervejs: noget grusomt, som er sket, men ikke fortællers. Bortset fra det er bogen en udtalt hyldest til netop musikken: »og i spillet kunne sorgen lette og blive til flugt, og flugt for skulle der spilles, derfor måtte han spille ...«. Og det gør så både Asle og hans forfatter.

Andvake' er ikke på helt samme niveau som for eksempel romansen 'Morgen og aften' fra 2001, men i sine bedste øjeblikke skriver Jon Fosse stadig, sa englene synger - i dette tilfælde døds- englene med. PER THEIL per.thell@poldk ro, man bevidst el- imtidig vokser til s og varme slipper ver at åbne en dø bester øjeblikke skriver Jon Fosse stadig, er ejer, og dem, der dimension i fortæ- sterlige niveau som for eksempel roma- Andvake' er ikke på helt samme me- emmede ly for nat- berg i Bjørgvin (læs: dimensjon i fortæ- er ejer, og dem, der er et åbne en dø bester øjeblikke skriver Jon Fosse stadig, sa englene synger - i dette tilfælde døds- englene med. PER THEIL per.thell@poldk

Undergrund behøver ikke være ensbetydende med rablat

HER I UNDERGRUNDEN er man til gengæld ikke bleg for for eksempel at vove sig ud i selv en klassiker som Dostojevskij. Når nu Det Kgl. Teater i den anden, pæne ende af byen på fredag spiller ud med hans 'forbrydelse og straf', så bliver der her lagt godt op til den med den tidlige historie om 'Dobbeltgængeren' (fra 1846), der rummer al den splittelse og personlighedsplang, som senere folder sig fuldt ud i fortæ- terskabet. På den lille kælderscene følger et dusin hvi- de døre sig ud, som var det et vifteformet korthus. Døre- ne står så tæt på ræske, at den spinkle, sortklædte embedsmand Goljaddin knap nok kan klemme sig igennem dem - i den ene ende er de allerede faldet til jorden. Et stærkt billede på alle de døre, der under- vejs lukker sig for den lille kontomusser med at møve sig ind og stjæle hans liv. Det er ikke bare rørende, men også let skræmmende at følge Goljaddin på hans nedtur - ned ad den sociale rangstige og ud i sindets mørke. For er dobbeltgænge- ren, som her toner frem i en stærkere, mere mandig udgave, faktisk hans eget fan- tastifoster? Som Goljaddin forsøger den usædvanlig talentfulde Shahbaz Sarwar med stigende elskværdig desperation at klamre sig til andre i forsøget på at få fodfæste. Det står ud at munden på ham med høflige bortforklaringer og stadig mere paranoid forestillinger, der reelt kun er et stort skrig: Hjælp!

at få vistheden om dobbeltgængers re- alitet og angst for at blive kylet ud i in- tetheden til at forplante sig, så det griber. Nok er forestillingen for lang og løs i det og ikke lige velspillet i alle roller, men der er et imponerende 'prof' og personligt greb om tingene - også fra scenografen Marie Abildgaard Mobergs side. Under- grund behøver ikke være ensbetydende med rablat. Parret er et stærkt bud på nyt talenttilskud til de små scener. Det var nu ikke 'Dobbeltgængeren', der tilbød masker ved indgangen. Det gjorde til gengæld gyseren 'Freaki', med smit- tende energi. Men det var Dostojevskij & co, der for alvor sendte en ud i mørket. MONNA DITMER monna.ditmer@poldk